Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

20. ledna 2021 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Jednotný fond pro řešení krizí (SRF) – Stanovení příspěvků předem na rok 2015 a na rok 2018 – Zamítnutí žádosti o přepočet a vrácení příspěvků – Žaloba na neplatnost – Akt napadnutelný žalobou – Přípustnost – Instituce, které bylo odňato povolení – Článek 70 odst. 4 nařízení (EU) č. 806/2014 – Pojem ‚změna statusu/postavení' – Článek 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2015/63"

Ve věci T-758/18,

ABLV Bank AS, se sídlem v Rize (Lotyšsko), zastoupená O. Behrendsem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zastoupenému J. Kerlinem a P. Messinou, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelemo, T. Klupschem a S. Ianc, advokáty,

žalovanému,

podporovanému

Evropskou komisí, zastoupenou D. Triantafyllouem, A. Nijenhuisem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení dopisu SRB ze dne 17. října 2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přepočet jejího příspěvku předem na rok 2018 a o vrácení přeplatku a dále o vrácení části příspěvku předem na rok 2015 po odnětí jejího povolení Evropskou centrální bankou (ECB),

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk a G. Hesse (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. července 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, ABLV Bank AS, byla lotyšskou povolenou úvěrovou institucí do 11. července 2018, kdy jí Evropská centrální banka (ECB) odebrala povolení k činnosti úvěrové instituce (viz bod 11 níže). Až do tohoto dne byla „významnou institucí“ a z tohoto titulu podléhala dohledu ECB v rámci jednotného mechanismu dohledu (SSM).

2 Podle článku 103 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), Lotyšská republika zajistí, aby od institucí povolených na jejím území byly jednou ročně vybrány příspěvky.

3 V prosinci 2015 tedy žalobkyně obdržela platební výměr od Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komise pro finanční a kapitálové trhy, Lotyšsko), ve kterém ji tento subjekt informoval o částce dlužné z titulu jejího příspěvku předem na rok 2015. Tato částka činila 1 338 112,40 eura.

4 Tento příspěvek, který žalobkyně zaplatila, byl následně v souladu s mezivládní dohodou o převádění a sdílení příspěvků do Jednotného fondu pro řešení krizí (SRF) (dále jen „Jednotný fond“), podepsanou v Bruselu dne 21. května 2014 (dále jen „IGA“), převeden do SRF.

5 United States Department of the Treasury (ministerstvo financí Spojených států, Spojené státy americké) oznámilo dne 13. února 2018 prostřednictvím Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, síť boje proti finanční kriminalitě) návrh opatření, jehož cílem bylo označit žalobkyni jako instituci představující zvýšené riziko v oblasti praní špinavých peněz v souladu s článkem 311 Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (zákon, jehož cílem je sjednotit a posílit Ameriku poskytnutím vhodných nástrojů pro odhalování a boj proti terorismu). Po tomto oznámení již žalobkyně nebyla schopna provádět platby v amerických dolarech a zažila vlnu výběrů vkladů.

6 Mimoto ECB pověřila Komisi pro finanční a kapitálové trhy uložením moratoria s cílem poskytnout žalobkyni čas na stabilizaci její situace.

7 Dne 23. února 2018 dospěla ECB k závěru, že žalobkyně je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1). Téhož dne Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) (dále jen „Jednotný výbor“) ve svém rozhodnutí SRB/EES/2018/09 konstatoval, že opatření k řešení krize týkající se žalobkyně není ve veřejném zájmu nezbytné.

8 Dne 26. února 2018 zahájili akcionáři žalobkyně řízení, které jí umožnilo dokončit vlastní likvidaci, a předložili Komisi pro finanční a kapitálové trhy žádost o schválení jejího plánu dobrovolné likvidace.

9 Rozhodnutím SRB/ES/SRF/2018/03 ze dne 12. dubna 2018 o výpočtu příspěvků předem na rok 2018 schválil Jednotný výbor příspěvky předem na rok 2018.

10 Dopisem ze dne 27. dubna 2018 informovala Komise pro finanční a kapitálové trhy žalobkyni, že Jednotný výbor přijal rozhodnutí o příspěvcích předem na rok 2018 a oznámila jí částku, která má být zaplacena. Výše příspěvku předem splatného žalobkyní za rok 2018 činila 1 850 285,83 eura. Žalobkyně tuto částku uhradila dne 3. července 2018.

11 Dne 11. července 2018 přijala ECB na návrh Komise pro finanční a kapitálové trhy rozhodnutí o odnětí povolení žalobkyni.

12 Dopisem ze dne 17. září 2018 požádala žalobkyně Jednotný výbor o vrácení části příspěvku zaplaceného za rok 2015, o nový výpočet jejího příspěvku předem na rok 2018 a o vrácení přeplatku na příspěvcích předem.

13 Dopisem ze dne 17. října 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Jednotný výbor žalobkyni odpověděl. V tomto dopise Jednotný výbor nejprve shrnul žádost žalobkyně, pokud jde o její příspěvek předem na rok 2018 a její příspěvek předem na rok 2015. Pokud jde dále o příspěvek předem na rok 2018, Jednotný výbor s odkazem na znění čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/63 ze dne 21. října 2014, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o příspěvky předem do mechanismů financování k řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 11, s. 44), konstatoval, že žádné z ustanovení těchto dvou nařízení neupravuje nový výpočet nebo vrácení požadované žalobkyní. Jednotný výbor uvedl, že na rozdíl od toho, co žalobkyně tvrdila ve své žádosti, bylo odnětí povolení k činnosti úvěrové instituce ze strany ECB změnou postavení ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Měl proto za to, že rozhodnutí ECB ze dne 11. července 2018 týkající se žalobkyně nemá žádný vliv na roční příspěvek splatný žalobkyní za rok 2018 ani od něj nevyžaduje přepočet nebo vrácení části dotčeného příspěvku. Pokud jde konečně o příspěvky předem na rok 2015, Jednotný výbor upřesnil, že příspěvky vybírané členskými státy byly převedeny do Jednotného fondu v souladu s čl. 3 odst. 3 dohody IGA. Měl za to, že subjekty, které zaplatily příspěvky předem na rok 2015 a jejichž povolení bylo následně odňato, nemají nárok na vrácení těchto příspěvků předem, stejně jako nemají nárok na vrácení jakéhokoliv jiného řádně zaplaceného příspěvku předem, a to v souladu s čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014. Jednotný výbor s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že nemůže přepočítat příspěvek předem žalobkyně na rok 2018 ani jí vrátit zbývající část příspěvku předem zaplaceného na rok 2015 z důvodu, že jí ECB odebrala povolení.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

14 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. prosince 2018 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

15 Rozhodnutím předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 30. dubna 2019 bylo Evropské komisi povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Jednotného výboru.

16 Poté, co se rozhodnutím ze dne 21. října 2019 změnilo složení Tribunálu, předseda Tribunálu přidělil věc novému soudci zpravodaji přidělenému k desátému senátu.

17 Organizačním procesním opatřením ze dne 11. května 2020 Tribunál vyzval všechny účastníky řízení, aby odpověděli na několik otázek.

18 Komise a Jednotný výbor odpověděly na položené otázky dopisy ze dne 4. a 12. června 2020.

19 Dopisem ze dne 12. června 2020 odpověděla rovněž žalobkyně na otázku, kterou jí položil Tribunál. Dopisem ze dne 29. června 2020 předložila žalobkyně vyjádření k odpovědím Jednotného výboru a Komise na druhou otázku položenou Tribunálem v rámci organizačního procesního opatření ze dne 11. května 2020.

20 Na návrh desátého senátu Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 svého jednacího řádu předat věc rozšířenému senátu.

21 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. července 2020.

22 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí,

– uložil Jednotnému výboru náhradu nákladů řízení.

23 Jednotný výbor navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo, podpůrně, aby ji zamítl jako neopodstatněnou,

– uložil žalobkyni náhradu veškerých nákladů řízení a právních nákladů, které vynaložil.

24 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti

25 Jednotný výbor má za to, že žaloba je v plném rozsahu nepřípustná. Zaprvé v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí není napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU. Jednotný výbor nevykonal legislativně stanovenou pravomoc k vyvolání právních účinků, jimiž by mohly být dotčeny zájmy žalobkyně tím, že by se změnilo její právní postavení. Napadené rozhodnutí má podle uvedeného výboru informativní povahu. Zadruhé Jednotný výbor potvrdil, že pochybuje o tom, že žalobkyně splňuje podmínku bezprostředního dotčení. Zatřetí má Jednotný výbor za to, že se žalobkyně nemůže domáhat zrušení napadeného rozhodnutí za období před odnětím jejího povolení, tedy za období od 23. února do 11. července 2018, jelikož její žádost ze dne 17. září 2018 na toto období neodkazovala.

26 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je negativním rozhodnutím, kterým se jednoznačně zamítá její žádost. Má za to, že je tímto rozhodnutím bezprostředně dotčena, jelikož je adresátem tohoto rozhodnutí. Žalobkyně dále tvrdí, že Jednotný výbor v napadeném rozhodnutí odmítl jakékoli případné nové výpočty nebo vrácení. Má tedy za to, že může na podporu své žaloby odkazovat jak na období po 23. únoru 2018, tedy po datu rozhodnutí Jednotného výboru nepřijmout program řešení krize, tak na období po 11. červenci 2018.

27 Zaprvé, pokud jde o napadnutelnou povahu napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že se za napadnutelné akty ve smyslu článku 263 SFEU považují všechna opatření přijímaná unijními orgány v jakékoliv formě, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky (viz rozsudek ze dne 25. října 2017, Rumunsko v. Komise, C-599/15 P, EU:C:2017:801, bod 47 a citovaná judikatura).

28 Napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU není akt čistě informativní povahy (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 4. října 2007, Finsko v. Komise, C-457/06 P, nezveřejněné, EU:C:2007:582, bod 36).

29 Za účelem určení, zda akt vyvolává závazné právní účinky, je třeba vycházet z jeho podstaty. Tyto účinky se musí posuzovat podle takových objektivních kritérií, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem (viz rozsudek ze dne 25. října 2017, Slovensko v. Komise, C-593/15 P a C-594/15 P, EU:C:2017:800, bod 47 a citovaná judikatura).

30 Pokud jde v projednávané věci o obsah napadeného aktu, je třeba připomenout, že dopisem ze dne 17. října 2018 zaslaným žalobkyni Jednotný výbor zamítl její žádost o přepočet jejího příspěvku předem na rok 2018 a o vrácení jejího přeplatku, jakož i o vrácení části jejího příspěvku předem na rok 2015 z důvodu, že jí ECB odňala povolení.

31 Napadené rozhodnutí jasně uvádí, že Jednotný výbor má za to, že nemůže vyhovět žádostem o nový výpočet a vrácení podaným žalobkyní z důvodu jejich rozporu s čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

32 Pokud jde o příspěvek předem na rok 2018, uvádí se, že „[ž]ádné z ustanovení [nařízení č. 806/2014 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63] v tomto ohledu nestanoví nový výpočet nebo vrácení“. Pokud jde o rok 2015, Jednotný výbor uvádí, že „[i]nstituce, které zaplatily příspěvek předem na rok 2015 a jejichž povolení bylo následně odňato, nemají nárok na vrácení tohoto příspěvku nebo jakéhokoli jiného řádně zaplaceného příspěvku předem“ a že „[t]o vyplývá z čl. 70 odst. 4 nařízení (EU) č. 806/2014“. Dopis končí takto: „S ohledem na výše uvedené nemůže Jednotný výbor přepočítat příspěvek předem na rok 2018 ani vrátit ‚zbývající‘ část příspěvku předem na rok 2015 z důvodu, že ECB odňala ABLV Bank povolení […]“.

33 Obsah napadeného rozhodnutí tak potvrzuje jeho povahu rozhodnutí a jeho konečnost. Jeho obsah není na rozdíl od toho, co tvrdí Jednotný výbor, čistě informativní.

34 Pokud jde o kontext, v němž bylo napadené rozhodnutí přijato, je třeba uvést, že žalobkyně jakožto úvěrová instituce s povolením do 11. července 2018, usazená v členském státě účastnícím se bankovní unie, musela v souladu se směrnicí 2014/59 a nařízením č. 806/2014 přispívat do národního fondu pro řešení krizí zřízeného Lotyšskou republikou a poté do Jednotného fondu prostřednictvím příspěvků předem na roky 2015 až 2018.

35 Pokud jde o pravomoci, jimiž Jednotný výbor disponuje, je třeba poznamenat, že je to jediný orgán příslušný pro výpočet příspěvku předem pro každou instituci a případně pro jeho přepočet, a to v souladu s nařízením č. 806/2014, zejména čl. 70 odst. 2, a s nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. prosince 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, body 45 až 47, a ze dne 28. listopadu 2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, bod 71). Jednotný výbor je rovněž pověřen správou Jednotného fondu, tedy zdrojů, které byly vytvořeny prostřednictvím příspěvků předem (článek 67 nařízení č. 806/2014).

36 S ohledem na výše uvedené je napadené rozhodnutí napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU.

37 Zadruhé, pokud jde o argument týkající se podmínky bezprostředního dotčení, od kterého Jednotný výbor na jednání upustil, je nutno konstatovat, že žalobkyně je adresátem aktu, jehož zrušení se domáhá. Podmínky, kterými čl. 263 čtvrtý pododstavec první část věty SFEU podmiňuje přípustnost žaloby, jsou tedy splněny.

38 Zatřetí Jednotný výbor tvrdí, že některé části žaloby, a sice body 5, 64 a 65, jakož i příloha A.17, lze chápat v tom smyslu, že se žalobkyně domáhá vrácení částek, které připadají na období od 23. února do 11. července 2018 včetně. Jednotný výbor má za to, že pokud se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro období od 23. února do 11. července 2018 včetně a v rozsahu, v němž se tohoto zrušení domáhá, musí být žaloba odmítnuta jako nepřípustná.

39 Na dotaz Tribunálu k tomuto bodu na jednání žalobkyně uvedla, že zpochybňuje napadené rozhodnutí v plném rozsahu a domáhá se pouze jeho zrušení. Upřesnila, že v rámci projednávaného sporu se žádost o vrácení týkající se jejího příspěvku předem na rok 2018 vztahuje pouze k období po odnětí jejího povolení.

40 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že body 5, 64 a 65, jakož i příloha A.17 žaloby představují nanejvýš argumenty, které žalobkyně uplatnila za účelem prokázání, že napadené rozhodnutí je chybné, jak ostatně tvrdila na jednání. Na rozdíl od toho, čeho se pravděpodobně obával Jednotný výbor, tedy projednávaná žaloba nezní na vrácení částek údajně dlužných za období od 23. února do 11. července 2018 včetně.

41 Námitce nepřípustnosti vznesené Jednotným výborem proto nelze vyhovět.

42 Projednávaná žaloba je tudíž přípustná.

B. K věci samé

43 Na podporu žaloby předkládá žalobkyně deset žalobních důvodů. V rámci prvních třech žalobních důvodů žalobkyně Jednotnému výboru v podstatě vytýká, že patřičně nezohlednil povahu *pro rata temporis* příspěvků předem. Čtvrtý a pátý žalobní důvod vychází z nesprávného výkladu čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Šestý žalobní důvod vychází z porušení zásady právní jistoty a zásady ochrany legitimního očekávání. Sedmý žalobní důvod vychází z porušení zásady proporcionality. Osmý žalobní důvod vychází z porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Devátý žalobní důvod vychází z porušení zákazu jednat rozporuplně. Desátý žalobní důvod vychází z porušení práva na vlastnictví a svobody podnikání.

44 Tribunál považuje za vhodné analyzovat prvních pět žalobních důvodů společně. Ostatní žalobní důvody budou posouzeny odděleně, s výjimkou žalobních důvodů vycházejících z porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a porušení zákazu jednat rozporuplně, jež budou posouzeny společně a v poslední řadě.

1. K přípustnosti žalobních důvodů

45 Pokud jde o přípustnost žalobních důvodů, Jednotný výbor se v podstatě omezuje na obecné tvrzení, že argumentace žalobkyně je málo jasná či nedostatečně podložená.

46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů a tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací (rozsudek ze dne 7. března 2017, United Parcel Service v. Komise, T-194/13, EU:T:2017:144, bod 191).

47 Je třeba rovněž připomenout, že pro to, aby byla žaloba podaná k Tribunálu přípustná, je zejména nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (rozsudek ze dne 7. března 2017, United Parcel Service v. Komise, T-194/13, EU:T:2017:144, bod 192).

48 V projednávané věci, jak vyplývá z bodů 52 až 56, 132, 140, 155 a 168 níže, argumentace žalobkyně v deseti žalobních důvodech, které vznáší, zpochybňuje odpověď, kterou Jednotný výbor poskytl v napadeném rozhodnutí na její žádosti o nový výpočet a vrácení, z důvodu, že vychází z nesprávného výkladu použitelných ustanovení.

49 Je přitom třeba obecně konstatovat, s výhradou toho, co bude uvedeno později v bodě 152 níže, že skutkové a právní okolnosti, o které žalobkyně opírá tuto argumentaci, jsou na základě deseti žalobních důvodů srozumitelné. Stejně tak je nutno konstatovat, že Jednotný výbor byl v žalobní odpovědi schopen na tuto argumentaci odpovědět. Tribunál rovněž neměl potíže seznámit se na základě žaloby s argumentací žalobkyně.

50 Z výše uvedených úvah vyplývá, že s výhradou toho, co bude uvedeno v bodě 152 níže, je argumentace žalobkyně uvedená v deseti žalobních důvodech přípustná s ohledem na požadavky čl. 76 písm. d) jednacího řádu.

51 Z toho vyplývá, že všechny argumenty Jednotného výboru směřující k tomu, aby Tribunál odmítl žalobní důvody žalobkyně jako nepřípustné, musí být odmítnuty.

2. K prvním pěti žalobním důvodům vycházejícím z nezohlednění údajné pro rata temporis povahy příspěvků předem a z porušení čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

52 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že příspěvky předem jsou hrazeny *pro rata temporis*, jelikož jsou placeny předem a za určitá vymezená období, během nichž mají úvěrové instituce nárok na krytí poskytované evropským systémem pro řešení krizí. Žalobkyně především zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že ztratila postavení úvěrové instituce, již nemá na toto krytí nárok. Odpadnutí rizika, které představovala žalobkyně a které bylo kryto Jednotným fondem, mělo za následek odpovídající snížení potřeb financování Jednotného fondu. Žalobkyně má tedy za to, že má nárok na částečné vrácení příspěvků předem. Dále má žalobkyně za to, že skutečností, že během prvních osmi let existence Jednotného fondu musí být příspěvky předem na rok 2015 odečteny od ročních příspěvků, které má každá úvěrová instituce zaplatit, lze prokázat, že tyto příspěvky mají povahu *pro rata temporis*. Konečně Jednotný výbor v rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 sám uznal, že příspěvky jsou vratné, jelikož tvrdí, že pokud odpočet příspěvků na roku 2015 vede k záporné částce, odpovídající částka se vyplatí instituci během příspěvkového období 2018. Toto rozhodnutí zmiňuje rovněž situaci, kdy úvěrová instituce pozbude povolení v důsledku fúze. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že v takovém případě nejsou částky vyplacené do Jednotného fondu ztraceny, neboť odpočty uvedené v čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení Rady (EU) 2015/81 ze dne 19. prosince 2014, kterým se stanoví jednotné podmínky uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014, pokud jde o příspěvky předem do Jednotného fondu pro řešení krizí (Úř. věst. 2015, L 15, s. 1), jsou přiznány subjektu vzniklému fúzí.

53 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor nesprávně vykládá čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, podle kterého se řádně obdržené příspěvky nevracejí. Domnívá se, že výraz „řádně obdržené“ musí být vykládán v tom smyslu, že každá platba má důvod, a v důsledku toho může být vrácena, pokud důvod odpadne. Její žádost o vrácení je založena zejména na zásadě zákazu bezdůvodného obohacení. V každém případě žalobkyně tvrdí, že čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 se nepoužije na příspěvky předem na rok 2015. Tyto příspěvky nebyly „obdrženy“ v souladu s nařízením č. 806/2014, ale v rámci vnitrostátního opatření k provedení směrnice 2014/59.

54 Zatřetí se žalobkyně domnívá, že Jednotný výbor nesprávně vykládá čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že znění tohoto ustanovení odkazuje na „postavení instituce“, a nikoli na „postavení jakožto instituce“. Článek 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 předpokládá, že dotyčný subjekt zůstává institucí. Podle žalobkyně se čl. 12 odst. 2 nařízení

v přenesené pravomoci 2015/63 použije v situaci, kdy právní nebo faktická situace bankovní instituce může mít vliv na stanovení výše příspěvku, ale kdy je banka i nadále zahrnuta do mechanismu financování k řešení krizí. Tak tomu v případě žalobkyně není, a toto ustanovení se tedy nepoužije. Žalobkyně se na podporu své argumentace rovněž dovolává článku 7 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/2361 ze dne 14. září 2017 o konečném systému příspěvků na správní výdaje Jednotného výboru pro řešení krizí (Úř. věst. 2017, L 337, s. 6).

55 Začtvrté žalobkyně v replice dodává, že Jednotný výbor za určitých okolností souhlasí s tím, aby byly provedeny nové výpočty a příspěvky vráceny. V tomto ohledu tvrdí, že čl. 17 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 povoluje nové výpočty a vrácení a dovolává se rovněž čl. 17 odst. 4 tohoto nařízení.

56 Zapáté žalobkyně ve svém vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka tvrdí, že se projednávaná věc liší od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Projednávaná věc se týká „skutečného odstranění“ úvěrové instituce a jejích vkladů, zatímco výše uvedená věc se týkala převzetí italské úvěrové instituce německou úvěrovou institucí. Podle žalobkyně tak fúze v dotčené věci neměla z evropského hlediska žádný vliv na účast přispívající instituce na financování Jednotného fondu. Naopak v projednávané věci se žalobkyně přestane podílet na financování Jednotného fondu.

57 Jednotný výbor podporovaný Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

a) K příspěvku předem na rok 2018

58 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že odnětí jejího povolení ze strany ECB v průběhu příspěvkového období, a sice v průběhu roku 2018, je okolností, na základě které má nárok na nový výpočet svého příspěvku předem na toto období způsobem *pro rata temporis*, a tudíž na vrácení části částek zaplacených z titulu příspěvku předem na rok 2018. Příspěvkovým obdobím pro tento nový výpočet je podle žalobkyně období od 1. ledna do 11. července 2018. Částka přeplatku se rovná 947 127,55 eura.

59 Podle článku 2 nařízení č. 806/2014 se toto nařízení použije na takové úvěrové instituce usazené v členském státě účastnícím se bankovní unie, jako je žalobkyně. Podle čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1) je úvěrovou institucí podnik, jehož činnost spočívá v přijímání vkladů nebo jiných splatných peněžních prostředků od veřejnosti a poskytování úvěrů na vlastní účet. Úvěrové instituce musí mít povolení k výkonu své činností, jak stanoví čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338).

60 Nařízení č. 806/2014 požaduje, aby každá povolená instituce usazená v zúčastněném členském státě přispívala do Jednotného fondu prostřednictvím příspěvků předem, a to alespoň jednou ročně. Jednotlivé příspěvky každé instituce se vypočítají jako úměrný podíl celkové hodnoty jejích závazků (bez započtení kapitálu) po odečtení pojištěných vkladů na úhrnných závazcích (bez započtení kapitálu) všech institucí povolených na území všech zúčastněných členských států po odečtení pojištěných vkladů (čl. 70 odst. 1 nařízení č. 806/2014).

61 Kromě toho z čl. 69 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jakož i z čl. 4 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vyplývá, že roční výběr příspěvků předem od úvěrových institucí byl zaveden s cílem zajistit, aby po uplynutí počátečního období osmi let od 1. ledna 2016 dosahovaly dostupné finanční prostředky Jednotného fondu výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech.

62 K dosažení tohoto cíle čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 až 3 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 požadují, aby Jednotný výbor vypočetl splatné příspěvky, a to za použití účetních informací o poslední schválené a potvrzené roční účetní závěrce, které mají uvedené instituce k dispozici ke dni 31. prosince roku, jenž předchází příspěvkovému období, spolu s výrokem statutárního auditora nebo auditorské firmy.

63 Žalobkyně nezpochybňuje, že byla ke dni 1. ledna 2018 povolenou úvěrovou institucí usazenou v zúčastněném členském státě a že z tohoto důvodu musela přispívat do Jednotného fondu. Netvrdí, že Jednotný výbor rozhodnutím SRB/ES/SRF/2018/03 vypočetl nesprávně výši jejího individuálního příspěvku na rok 2018. Tvrdí však, že odnětí povolení ze strany ECB dne 11. července 2018 ji od tohoto dne vyloučilo z působnosti nařízení č. 806/2014, a že její příspěvek předem na rok 2018 by proto měl být předmětem nového výpočtu způsobem *pro rata temporis*.

64 Pro účely odpovědi na otázky výkladu vznesené v rámci projednávané žaloby a pro určení přesného rozsahu působnosti čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 je třeba vzít v úvahu nejen jejich znění, ale i jejich kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž jsou součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

1) K výkladu čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014

65 Pokud jde zaprvé o doslovný výklad čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, je třeba připomenout, že zní takto:

„Řádně obdržené příspěvky každého subjektu uvedeného v článku 2 [uvedeného nařízení, tj. zejména takových úvěrových institucí, jako je žalobkyně], se těmto subjektům nevracejí“.

66 Doslovný výklad čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 svědčí ve prospěch přístupu Jednotného výboru v napadeném rozhodnutí.

67 Znění čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 tak zdůrazňuje nevratnou povahu příspěvků předem obdržených v náležité formě. Nevratnost příspěvku lze nepochybně vyvodit z negace použité normotvůrcem. Použité výrazy jsou jednoznačné. Není uvedena žádná zmínka o možnosti upravit příspěvky předem na základě měsíčního výpočtu, pokud instituce pozbude povolení během příspěvkového období.

68 Pokud jde zadruhé o kontext čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, je třeba na prvním místě připomenout, že podle čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014 musí Jednotný výbor každý rok vypočíst jednotlivé příspěvky, aby zajistil, že příspěvky, které mají uhradit všechny instituce povolené na území všech zúčastněných členských států, nepřekročí 12,5 % cílové úrovně.

69 Vedle cílové úrovně, které má být dosaženo na konci počátečního období, tedy existuje roční strop výše příspěvků, které mohou být od institucí obdrženy během daného roku v rámci uvedeného počátečního období. Jak správně zdůrazňuje Jednotný výbor, výběr kalendářního roku jako příspěvkového období pro příspěvky předem je důsledkem vůle normotvůrce zajistit, aby zátěž, již nesou instituce během počátečního období, byla v souladu s čl. 69 odst. 2 nařízení č. 806/2014 co nejrovnoměrněji rozložena v čase. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, skutečnost, že příspěvky předem jsou roční, neznamená, že se „vztahují“ k určitému roku, takže musí být nutně provedena úprava, pokud instituce v průběhu roku pozbude povolení.

70 Na druhém místě je třeba uvést, že příspěvky předem, jimiž se financuje Jednotný fond, jsou vybírány od subjektů finančního odvětví nezávisle na jakékoli operaci řešení krize a před ní (bod 102 odůvodnění nařízení č. 806/2014). Kromě toho nástroje k řešení krize mohou být použity pouze na

subjekty, jež jsou v selhání nebo jejichž selhání je pravděpodobné, a pouze pokud je to nezbytné ke splnění cíle finanční stability v obecném zájmu (čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014; viz rovněž bod 61 odůvodnění uvedeného nařízení). Jinými slovy, i kdyby selhání instituce – která řádně uhradila své příspěvky předem – nastalo nebo bylo pravděpodobné, lze přijmout opatření k řešení krize pouze tehdy, je-li to nezbytné ve veřejném zájmu. Právní úprava nestanoví žádnou automatickou vazbu mezi zaplacením příspěvku předem na jedné straně a řešením krize dotyčné instituce na straně druhé. Jak tvrdí Jednotný výbor, pro použití Jednotného fondu je rozhodujícím faktorem pouze ochrana veřejného zájmu, a nikoli individuální zájem instituce (viz rovněž čl. 67 odst. 2 nařízení č. 806/2014). Příspěvek předem zaplacený institucí za určité období jí nezakládá individuální právo na to, aby byl Jednotný fond použit v případě, že by tato instituce v uvedeném období selhala nebo by se tak mělo v brzké budoucnosti stát.

71 Platba příspěvku institucí do Jednotného fondu nezaručuje žádné protiplnění, ale jejím cílem je ve veřejném zájmu poskytnout tomuto fondu finanční prostředky až do dosažení minimální úrovně stanovené unijním normotvůrcem za účelem zajištění stability evropského bankovního systému.

72 Z nařízení č. 806/2014, zejména z článků 14, 18, čl. 67 odst. 2 a článku 70, jakož i z bodů 19, 100, 102 a 104 odůvodnění uvedeného nařízení totiž vyplývá, že riziko, které pokrývá Jednotný fond, je riziko, které představuje celé finanční odvětví pro stabilitu finančního systému, a tudíž i pro státní rozpočty. Jak přitom vyplývá z bodu 100 odůvodnění nařízení č. 806/2014, normotvůrce měl za to, že stabilizaci finančního systému by mělo financovat finanční odvětví jako celek. V projednávaném případě zaplatila žalobkyně k 1. lednu 2018 svůj povinný příspěvek do Jednotného fondu na rok 2018 jakožto subjekt finančního odvětví.

73 Z tohoto důvodu nemohou být příspěvky předem považovány za pojistné, jehož měsíční platby a vrácení by byly možné, pokud instituce, která je uhradila, pozbyla své povolení v průběhu roku, jak tvrdí žalobkyně na podporu své argumentace. Ze stejných důvodů musí být odmítnut argument vycházející z toho, že zánik instituce v průběhu příspěvkového roku vede ke snížení rizik, která mají být pokryta, a tudíž ke snížení potřeb financování Jednotného fondu.

74 Pokud jde zatřetí o cíl sledovaný nařízením č. 806/2014 a nařízením v přenesené pravomoci 2015/63, je třeba připomenout, že roční výběr příspěvků předem od úvěrových institucí byl zaveden s cílem zajistit, aby po uplynutí počátečního období osmi let od 1. ledna 2016 dosahovaly dostupné finanční prostředky Jednotného fondu výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech (viz bod 61 výše).

75 Pokud by přitom Jednotný výbor zohledňoval vývoj právní a finanční situace úvěrových institucí během dotyčného příspěvkového období, mohl by jen stěží spolehlivě a stabilně vypočítat příspěvky, jež má zaplatit každá z nich, a sledovat cíl, kterým je dosáhnout po uplynutí počátečního období výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených na území členského státu, jelikož nový výpočet příspěvků dané instituce by se nutně odrazil na částce, jež mají zaplatit ostatní úvěrové instituce.

76 S ohledem na okamžik a účel výběru příspěvků předem je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, jí ztráta jejího povolení jakožto instituce během příspěvkového období nezakládá nárok na nový výpočet způsobem *pro rata temporis* jejího příspěvku předem za toto období, a tudíž na vrácení části příspěvku zaplaceného za toto období. Jednotný výbor se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když vyložil čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 v tom smyslu, že mu neumožňuje přepočítat způsobem *pro rata temporis* příspěvek předem žalobkyně na rok 2018 ani vrátit údajný přeplatek.

2) K výkladu článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

77 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, je třeba hned na úvod připomenout znění tohoto ustanovení:

„1. Jedná-li se o instituci, nad níž se dohled začal provádět nově, pouze po část příspěvkového období, stanoví se částečný příspěvek použitím metodiky stanovené v oddíle 3 na hodnotu jejího ročního příspěvku vypočítanou během následujícího příspěvkového období podle počtu celých měsíců příspěvkového období, po něž byl nad danou institucí vykonáván dohled.

2. Změna postavení instituce, včetně malé instituce, během příspěvkového období nemá vliv na roční příspěvek, který má být zaplacen v daném roce“.

78 V napadeném rozhodnutí měl Jednotný výbor za to, že odnětí povolení k činnosti úvěrové instituce ze strany ECB bylo změnou postavení ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Rozhodnutí ECB ze dne 11. července 2018 odejmout žalobkyni povolení proto nemělo žádný vliv na výši ročního příspěvku, který byla povinna zaplatit za rok 2018.

79 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že znění tohoto ustanovení odkazuje na „postavení instituce“, a nikoli na „postavení jakožto instituce“. Podle žalobkyně čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 předpokládá, že dotyčný subjekt zůstává úvěrovou institucí, a tudíž se na její situaci nepoužije. Žalobkyně ve své odpovědi ze dne 12. června 2020 na písemnou otázku Tribunálu upřesnila a na jednání potvrdila, že se nepoužije nejen čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, ale také že pro projednávanou věc není relevantní čl. 12 odst. 1 uvedeného nařízení.

80 V tomto ohledu ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), Soudní dvůr v souvislosti s pojmem „změna postavení“ ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 rozhodl, že tento pojem je pro účely použití uvedeného nařízení třeba chápat jako autonomní pojem unijního práva, který musí být na území všech členských států vykládán jednotným způsobem (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 33).

81 Nejprve Soudní dvůr uvedl, že slovní spojení „změna postavení“ může zahrnovat jakékoliv změny v právním nebo faktickém postavení instituce, které by mohly mít dopad na použití čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Tento výklad je potvrzen slovním spojením „včetně malé instituce“, které znamená, že změna velikosti instituce, která je relevantní pro účely použití ustanovení ve prospěch malých institucí, představuje pouze jednu ze situací uvedených v dotčeném ustanovení (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, body 35 a 36).

82 Soudní dvůr dále upřesnil, že se čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 vztahuje obecně na změny, které mohou mít dopad na instituci, zatímco čl. 12 odst. 1 uvedeného nařízení objasňuje metodu výpočtu, která se jako výjimka použije na instituci podléhající dohledu pouze po část příspěvkového období (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 38). Měl proto za to, že čl. 12 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 v rozsahu, v němž představuje odchylku od obecného pravidla zavedeného v odstavci 2 tohoto článku, musí být vykládán restriktivně v tom smyslu, že neumožňuje výklad, který přesahuje případy výslovně upravené v uvedeném nařízení (viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 39 a citovaná judikatura). Soudní dvůr na základě toho dospěl k závěru, že se na operaci, kterou je změna postavení ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, nevztahuje výpočet příspěvku tak, jak je upraven v čl. 12 odst. 1 téhož nařízení (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 40).

83 Konečně Soudní dvůr s ohledem na směrnici 2014/59, nařízení č. 806/2014 a nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 uvedl, že roční výběr příspěvků předem od úvěrových institucí byl zaveden s cílem zajistit, aby po uplynutí počátečního období bylo dosaženo cílové úrovně. Soudní dvůr měl za to, že pojem „změna postavení“ upravený v čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 musí být proto, aby bylo vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize umožněno spolehlivě vypočítat příspěvky, a tedy dosáhnout cíle sledovaného směrnicí 2014/59, nařízením č. 806/2014 a uvedeným nařízením v přenesené pravomoci, chápán extenzivně (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 44). Soudní dvůr rozhodl, že tento pojem musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje operaci, kterou instituce přestává v průběhu roku podléhat dohledu orgánu příslušného k řešení krize v návaznosti na přeshraniční fúzi sloučením se svou mateřskou společností, a že tedy tato operace nemá dopad na povinnost této instituce uhradit v plné výši příspěvky předem za dotčený příspěvkový rok (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 48).

84 V projednávané věci je třeba ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 80 až 83 výše, konstatovat, že odnětí povolení k činnosti úvěrové instituce ze strany ECB musí být považováno za změnu postavení ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Jak totiž zdůraznil Soudní dvůr v bodě 43 rozsudku ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), kdyby takový vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize, jako je Jednotný výbor, musel zohlednit změny v právním a finančním postavení institucí v průběhu daného rozpočtového roku, bylo by pro něj obtížné spolehlivě vypočítat běžné příspěvky splatné v následujícím roce, a v důsledku naplňovat cíl stanovený nařízením č. 806/2014, jenž spočívá v dosažení nejpozději do konce počátečního období výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech institucí povolených v zúčastněných členských státech (viz body 60 až 62 výše). V důsledku toho musí být pojem „změna postavení“ stanovený v čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 chápán tak, že zahrnuje ukončení činnosti instituce z důvodu ztráty jejího povolení během příspěvkového období.

85 Z výše uvedeného vyplývá, že okolnost, že subjekt přestane vykonávat činnost úvěrové instituce během příspěvkového období z důvodu odnětí jeho povolení, nemá vliv na jeho povinnost zaplatit v plné výši příspěvek předem, jenž je splatný za uvedené příspěvkové období. Jednotný výbor se tedy v napadeném rozhodnutí v tomto ohledu nedopustil pochybení. Žalobkyně proto nemůže Jednotnému výboru vytýkat, že nepřepočítal způsobem *pro rata temporis* její příspěvek předem na rok 2018 a nevrátil jí údajný přeplatek.

86 Tento závěr není zpochybněn vztahem, který se žalobkyně snaží prokázat mezi pojmem „postavení/status“ ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 a stejným pojmem ve smyslu článku 7 nařízení v přenesené pravomoci 2017/2361. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze pojem „změna postavení“ chápat tak, že se vztahuje pouze na situaci, kdy instituce přechází z jedné kategorie definované v čl. 4 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2017/2361 do jiné. Jak správně zdůrazňuje Komise, předmět a účel nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se liší od předmětu a účelu nařízení v přenesené pravomoci 2017/2361. Posledně uvedené nařízení se týká systému příspěvků na správní výdaje Jednotného výboru. Příspěvky upravené nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 jsou příspěvky ve veřejném zájmu do Jednotného fondu, zatímco příspěvky upravené nařízením v přenesené pravomoci 2017/2361 pokrývají pracovní zátěž a související výdaje vztahující se k subjektům pod přímou odpovědností Jednotného výboru (viz bod 5 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2017/2361).

87 Je pravda, že žalobkyně předkládá argumenty, jejichž cílem je odlišit projednávanou věc od věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). V tomto ohledu tvrdí, že pokud v uvedené věci skutečně došlo ke „změně postavení“, bylo to proto, že italský subjekt neopustil jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM), ale stal se pobočkou německé instituce. Aniž je popírána existence těchto rozdílů, je nutno konstatovat, že tyto rozdíly nemají vliv na závěr uvedený

v bodě 84 výše. Slovní spojení „změna postavení“ totiž zahrnuje všechny druhy změn v právní nebo faktické situaci instituce, které mohou mít dopad na použití čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci z roku 2015/63. Pozbytí povolení přitom nepochybně představuje změnu jak právní, tak faktické situace úvěrové instituce. Kromě toho čl. 12 odst. 2 uvedeného nařízení, který stanoví, že změna postavení instituce nemá vliv na povinnost této instituce uhradit běžné roční příspěvky, které mají být zaplaceny v daném roce, se obecně vztahuje na změny, které mohou mít dopad na instituci, zatímco čl. 12 odst. 1 tohoto nařízení objasňuje metodu výpočtu, která se jako výjimka použije na instituci podléhající dohledu pouze po část příspěvkového období. Vzhledem k tomu, že posledně uvedené ustanovení je třeba v rozsahu, v němž zavádí výjimku z obecného pravidla stanoveného v čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, vykládat restriktivně a neumožňuje výklad, který by přesahoval tento jediný případ výslovně stanovený v uvedeném nařízení, spadá ztráta povolení nutně do oblasti působnosti uvedeného čl. 12 odst. 2.

88 Žalobkyně má rovněž za to, že na rozdíl od situace dotčené ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), její konečné vyloučení ze systému pro řešení krizí ovlivňuje cílovou úroveň. V tomto ohledu stačí ve světle výrazů použitých normotvůrcem v článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 konstatovat, že tento normotvůrce rozhodl, že změna postavení instituce během příspěvkového období nemá vliv na roční příspěvek, který má být zaplacen v daném roce, a to bez ohledu na účinky, které by tato změna postavení mohla mít na pojištěné vklady nebo cílovou úroveň.

89 Z toho vyplývá, že se čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 použije na situaci žalobkyně. Argumenty žalobkyně v tomto ohledu musí být tedy odmítnuty.

90 Ani ostatní argumenty předložené žalobkyní, posuzované níže, nezpochybňují výše uvedené závěry vycházející z analýzy čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

3) K ostatním argumentům předloženým žalobkyní

91 Ostatní argumenty žalobkyně v podstatě směřují k prokázání bezdůvodného obohacení Jednotného fondu, povahy *pro rata temporis* příspěvků předem a vratné povahy těchto příspěvků. Na podporu své argumentace se žalobkyně dovolává zásady zákazu bezdůvodného obohacení, rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03, čl. 17 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 a čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81.

i) K údajnému bezdůvodnému obohacení Jednotného fondu

92 Žalobkyně tvrdí, že čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, zejména výraz „řádně obdržené příspěvky“, musí být vykládán ve světle zásady zákazu bezdůvodného obohacení. Podle ní má každá platba důvod, a může být tudíž vrácena, pokud důvod zanikne nebo pokud není dosaženo cíle. V projednávaném případě to znamená, že příspěvky předem musí být přepočítány v závislosti na období, během kterého instituce skutečně podléhala dohledu; v opačném případě by totiž Jednotný fond získal bezdůvodné obohacení.

93 Je třeba připomenout, že aby byla žaloba opírající se o bezdůvodné obohacení úspěšná, musí podat důkaz o obohacení bez platného právního důvodu a o tom, že žalobce byl v souvislosti s dotčeným obohacením ochuzen (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. července 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, bod 53).

94 V projednávané věci je nesporné, že právním základem napadeného rozhodnutí byl čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a článek 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Ze závěrů uvedených v bodech 65 až 76 výše dále vyplývá, jak uvedl Jednotný výbor v napadeném rozhodnutí, že použití těchto článků nemůže vést k novému výpočtu příspěvku předem žalobkyně na rok 2018, a tedy k vrácení části částky zaplacené z titulu tohoto příspěvku.

95 Je přitom třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňuje právní základ, na němž je údajně založeno obohacení Jednotného fondu vyplývající z napadeného rozhodnutí. Písemnosti žalobkyně neobsahují, výslovně ani implicitně, žádnou námitku protiprávnosti týkající se čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 ani článku 12 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63.

96 Proto je třeba mít za to, že odmítnutí vrácení ze strany Jednotného výboru je založeno na platném právním základě a nemůže představovat bezdůvodné obohacení. Za těchto podmínek je třeba odmítnout argument žalobkyně týkající se bezdůvodného obohacení Jednotného fondu.

ii) K argumentům vycházejícím z porušení rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03

97 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím SRB/ES/SRF/2018/03, jelikož Jednotný výbor v posledně uvedeném rozhodnutí výslovně uznal *pro rata temporis* povahu příspěvků předem a jejich vratnou povahu. Žalobkyně zejména poukazuje na body 39 a 40 uvedeného rozhodnutí.

98 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou nemůže pouhá praxe orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie převážit nad normami Smlouvy nebo normami přijatými na základě Smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. února 1988, Spojené království v. Rada, 68/86, EU:C:1988:85, bod 24, a ze dne 9. srpna 1994, Francie v. Komise, C-327/91, EU:C:1994:305, bod 36). Z toho vyplývá, že rozhodnutí Jednotného výboru nemůže mít za následek změnu obsahu právních předpisů použitelných v projednávané věci.

99 Argumenty žalobkyně, jež mají prokázat, že Jednotný výbor sám v rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 uznal *pro rata temporis* povahu nebo vratnou povahu příspěvků předem, jsou tedy irelevantní.

100 Tyto argumenty jsou každopádně rovněž neopodstatněné. Nejprve je totiž třeba uvést, že lotyšský orgán příslušný pro řešení krize v souladu s článkem 103 směrnice 2014/59 stanovil a obdržel příspěvek předem žalobkyně na rok 2015. Tento příspěvek byl převeden do Jednotného fondu na základě čl. 3 odst. 3 IGA. Dále je třeba připomenout, že cílové úrovně musí být v zásadě dosaženo po uplynutí období osmi let. A konečně, během tohoto období jsou podmínkou výpočtu individuálního příspěvku každé instituce dva prvky: zaprvé roční strop (souhrnný objem výběrů nesmí překročit 12,5 % cílové úrovně Jednotného fondu za rok) a zadruhé povinnost zahrnout do výpočtu individuálních příspěvků příspěvky získané podle směrnice 2014/59 jejich odečtením od částky, kterou má každá instituce uhradit. Ke splnění této povinnosti stanovené v čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 Jednotný výbor zohlední příspěvky získané zúčastněnými členskými státy jejich odečtením od částky, kterou má každá instituce uhradit. Například při výpočtu příspěvku předem žalobkyně na rok 2018 byla osmina částky zaplacená žalobkyní na rok 2015 odečtena od částky, kterou měla zaplatit z titulu příspěvku předem na rok 2018.

101 Proto na rozdíl od tvrzení žalobkyně je skutečnost, že podle bodu 40 rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 může takový odpočet vést k zápornému individuálnímu příspěvku, a že odpovídající částka je v důsledku toho vyplacena dotyčné instituci, pouze výsledkem výše uvedených skutečností. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nejedná se o uznání *pro rata temporis* povahy příspěvků předem ani jejich vratné povahy ze strany Jednotného fondu (viz rovněž bod 127 níže).

102 Stejně tak bod 39 rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03, kterého se žalobkyně dovolává, nemůže podpořit její argumentaci. Podle tohoto bodu je sice pravda, že pokud v průběhu počátečního období instituce pozbude po fúzi svou bankovní licenci, odpočet stanovený v čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 se přizná nástupnické instituci vzniklé fúzí. Tento bod 39 však upřesňuje, že nástupnická instituce musí i nadále platit příspěvky předem do Jednotného fondu. Tato situace se tedy liší od situace žalobkyně v projednávané věci.

103 Výtka vycházející z porušení tohoto rozhodnutí proto musí být zamítnuta jako neúčinná a v každém případě jako neopodstatněná.

iii) K argumentům vycházejícím z porušení článku 17 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63

104 Žalobkyně tvrdí, že čl. 17 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ukazuje, že jakýkoli příspěvek může být předmětem pozdějších změn.

105 Nejprve je třeba uvést, že tato ustanovení, o která se opírá žalobkyně, jsou formulována takto:

„3. Jsou-li informace předložené institucemi orgánu příslušnému k řešení krize upraveny nebo opraveny, upraví tento orgán roční příspěvek podle aktualizovaných informací po výpočtu ročního příspěvku dané instituce za následující příspěvkové období.

4. Jakýkoli rozdíl mezi ročním příspěvkem vypočítaným a zaplaceným na základě informací, které byly upraveny nebo opraveny, a ročním příspěvkem, který by měl být zaplacen po úpravě, se zahrne do částky ročního příspěvku splatného za následující příspěvkové období. Tato úprava se provede snížením nebo zvýšením příspěvků za následující příspěvkové období."

106 Dále je třeba připomenout kontext tohoto ustanovení. Instituce musí předložit veškeré informace uvedené v článku 14 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve lhůtách stanovených v tomto článku. Tyto informace se týkají roku předcházejícího příspěvkovému období. V projednávané věci žalobkyně netvrdí, že informace, které předložila na základě článku 14 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 za příspěvkové období 2018 (nebo za jiné příspěvkové období), byly později upraveny nebo opraveny. Naproti tomu tvrdí, že „informace předložené institucí se mohou ukázat jako předběžné", „jelikož není jasné, zda instituce bude pokračovat v činnosti v průběhu dotčeného roku, zejména pokud instituce zamýšlí vrátit svou bankovní licenci a ukončit činnost jako úvěrová instituce v určitém okamžiku roku, aniž by bylo ještě určeno přesné datum". Z článku 17 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 tak vyvozuje, že jakýkoli příspěvek může být předmětem následných rozsáhlých změn bez ohledu na to, zda je to způsobeno změnou okolností ve srovnání s předchozím rokem, nebo novým výpočtem minulého příspěvku.

107 Tento výklad článku 17 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 navrhovaný žalobkyní však není podložen zněním tohoto ustanovení. Rozhodnutí akcionářů žalobkyně o její likvidaci a jeho důsledky nelze postavit naroveň nebo srovnávat s úpravami nebo účetními opravami, kterým mohou podléhat informace uvedené v článku 14 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. V článku 17 odst. 3 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 se stanoví, že aktualizované informace se zohlední „za následující příspěvkové období". Toto ustanovení se tedy netýká situací, jako je situace žalobkyně, kdy instituce opouští systém pro řešení krizí.

108 Konečně výklad článku 17 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 ve smyslu uvedeném žalobkyní by byl neslučitelný s čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a s čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63, jak byly vyloženy výše.

109 Žalobkyně se tedy nemůže užitečně dovolávat článku 17 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 k prokázání *pro rata temporis* povahy příspěvků předem ani na podporu své žádosti o nový výpočet jejího příspěvku předem na rok 2018 a vrácení jeho části. Její argumentaci v tomto ohledu je tedy třeba odmítnout.

iv) K argumentům vycházejícím z porušení čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81

110 Žalobkyně ve svém vyjádření předloženém dne 29. června 2020 a na jednání tvrdila, že by bylo zvláštní, aby v souladu s čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81 mohly být zrušeny neodvolatelné platební přísliby instituce, jež přestane spadat do oblasti působnosti nařízení č. 806/2014, a mohlo být vráceno zajištění, kterým jsou tyto přísliby kryty, ale aby nemohly být vráceny peněžité příspěvky.

111 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že zvláštní ustanovení upravují neodvolatelné platební přísliby, které – jak upřesňuje čl. 70 odst. 3 nařízení č. 806/2014 – nesmí překročit 30 % celkové výše příspěvků získaných v souladu s tímto článkem. Tyto přísliby mají jinou povahu než příspěvky předem, což je důvod, proč unijní normotvůrce považoval za nezbytné podrobit je zvláštnímu režimu. V tomto ohledu skutečnost, že se čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81 týká pouze uvedených příslibů, s vyloučením příspěvků předem, vyjadřuje vůli normotvůrce nepodřídit tyto příspěvky pravidlu stanovenému v tomto ustanovení. Není tedy namístě použít na základě analogie čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81 na příspěvky uvedené v čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, jak v podstatě tvrdí žalobkyně. Její argument založený na čl. 7 odst. 3 prováděcího nařízení 2015/81 tedy musí být odmítnut.

b) K příspěvku předem na rok 2015

112 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že vzhledem k tomu, že Jednotný výbor musí během celého počátečního období při výpočtu individuálního příspěvku instituce odečítat od částky, kterou má tato instituce zaplatit, příspěvky na rok 2015 stanovené a obdržené jejím členským státem, musí v případě, že tato instituce v průběhu uvedeného období pozbude povolení, vrátit jí zbývající část příspěvku předem, který zaplatila za rok 2015. Výše této zbývající části činí v případě žalobkyně 836 320,40 eura.

113 Žalobkyně nezpochybňuje, že v rozhodné době musela zaplatit částku stanovenou Komisí pro finanční a kapitálové trhy. Tvrdí však, že jelikož byla osmina částky zaplacené z titulu příspěvku předem na rok 2015 odečtena z každého jejího ročního příspěvku do Jednotného fondu, příspěvky na rok 2015 jsou ve skutečnosti „předběžnými platbami do Jednotného fondu za prvních osm let“. Žalobkyně má za to, že vzhledem k tomu, že již nespadá do působnosti nařízení č. 806/2014 pro období od roku 2019 do roku 2023, mělo by jí být z důvodu odnětí jejího povolení vráceno zbývajících pět osmin těchto „předběžných plateb“.

114 V napadeném rozhodnutí Jednotný výbor uvedl, že příspěvky obdržené zúčastněnými členskými státy na rok 2015 byly převedeny do Jednotného fondu na základě čl. 3 odst. 3 IGA. Podle tohoto rozhodnutí nemají subjekty, které zaplatily příspěvky předem na rok 2015 a kterým bylo následně odňato povolení, nárok na vrácení těchto příspěvků, jak vyplývá z čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

115 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zřízení vnitrostátních fondů k řešení krizí v průběhu roku 2015, jak je stanoveno směrnicí 2014/59 a nařízením v přenesené pravomoci 2015/63, bylo spojeno s prognózou zřízení jednotného fondu k řešení krizí v roce 2016 mezi členskými státy, které jsou součástí bankovní unie, na základě nařízení č. 806/2014, jehož cílem je postupné nahrazení vnitrostátních fondů k řešení krizí.

116 V této souvislosti musely členské státy jako první krok v souladu s čl. 130 odst. 1 směrnice 2014/59 od 1. ledna 2015 vybírat od institucí povolených na jejich území příspěvky předem. Za tímto účelem musely členské státy zajistit, aby povinnost platit příspěvky byla vynutitelná podle vnitrostátního práva a splatné příspěvky byly uhrazeny v plné výši (čl. 103 odst. 4 směrnice 2014/59).

117 Poté byly příspěvky takto vybrané členskými státy před datem účinnosti IGA, tedy před 1. lednem 2016, převedeny do Jednotného fondu v souladu s článkem 3 této dohody. Po jejich převedení se v rámci Jednotného fondu nijak nerozlišuje mezi příspěvky podle roku nebo právního základu, na jehož základě byly příspěvky vybrány. Příspěvky na rok 2015 a příspěvky na následující roky jsou v uvedeném fondu shromážděny zastupitelným způsobem.

118 V projednávané věci ze spisu vyplývá, že příspěvek, jehož částečné vrácení žalobkyně požaduje, je příspěvkem předem, který zaplatila za rok 2015 a jehož výše byla stanovena lotyšským orgánem příslušným k řešení krize v souladu s článkem 103 směrnice 2014/59.

119 Článek 8 prováděcího nařízení 2015/81, nadepsaný „Zvláštní úpravy v počátečním období“, v odstavci 2 v tomto ohledu stanoví:

„Během počátečního období [Jednotný] výbor při výpočtu jednotlivých příspěvků každé instituce zohlední příspěvky získané zúčastněnými členskými státy v souladu s články 103 a 104 směrnice [2014/59] a převedené do [Jednotného] fondu na základě čl. 3 odst. 3 [IGA] a odečte je od částky, kterou má každá instituce uhradit.“

120 Je třeba konstatovat, že znění ani kontext tohoto ustanovení nemohou podpořit argumentaci žalobkyně.

121 Toto ustanovení totiž nezmiňuje žádný nárok na vrácení příspěvků na rok 2015 v případě, že instituce vystoupí ze systému pro řešení krizí v počátečním období (2016–2023). Článek 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 rovněž nestanoví, že by příspěvky na rok 2015 byly „předběžnými platbami do Jednotného fondu za prvních osm let“.

122 Pokud jde o kontext tohoto ustanovení, předmětem prováděcího nařízení 2015/81 je, jak zdůrazňuje Jednotný výbor, upřesnit podmínky pro výpočet příspěvků jednotlivých úvěrových institucí (článek 1 prováděcího nařízení 2015/81).

123 Toto nařízení se vztahuje na instituce, od nichž jsou získávány příspěvky podle článku 70 nařízení č. 2015/81 (článek 2 prováděcího nařízení 2015/81). Pokud jde o článek 8 prováděcího nařízení 2015/81, ten podrobně stanoví upravenou metodu výpočtu ročních příspěvků, která se odchylně použije během počátečního období. Bod 6 odůvodnění prováděcího nařízení 2015/81 v tomto ohledu upřesňuje, že odpočet stanovený v čl. 8 odst. 2 tohoto nařízení má za cíl „započítat“ částky převedené v souladu s čl. 3 odst. 3 IGA do výpočtu jednotlivých příspěvků. Pokud instituce ztratí povolení, nemusí již v budoucnu platit příspěvky podle článku 70 nařízení č. 806/2014, a tudíž se již na ni nevztahuje metoda výpočtu stanovená v článku 8 prováděcího nařízení 2015/81. V tomto ohledu čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 stanoví, že se odpočet použije na „částk[u], kterou má každá instituce uhradit“. Jak správně uvádějí Jednotný výbor a Komise, tento odpočet je proveden pouze tehdy, pokud existuje povinnost platit příspěvek.

124 Kromě toho bod 12 odůvodnění IGA upřesňuje, že cílem převodu příspěvků na rok 2015 do Jednotného fondu bylo posílit finanční kapacitu tohoto fondu od jeho zřízení. Odpočet stanovený v čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 tak umožňuje Jednotnému fondu mít od prvního pololetí jeho vstupu v platnost k dispozici zdroje odpovídající dvěma ročním splátkám, a zároveň zajistit, aby převod částek obdržených v roce 2015 do tohoto fondu nevytvářel nerovnováhu mezi dotyčnými institucemi, pokud jde o sdílení finanční zátěže.

125 Jak tvrdí Jednotný výbor, čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81 tak odráží postupný přechod z vnitrostátního mechanismu na jednotný společný evropský mechanismus a potřebu zajistit účinnost SRM co nejdříve.

126 S ohledem na výše uvedené tedy z žádného z příslušných ustanovení, zejména z čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81, nevyplývá, že by příspěvky na rok 2015 byly, jak tvrdí žalobkyně, „předběžnými platbami do Jednotného fondu za prvních osm let“, a že by tedy měly být vráceny, pokud instituce již nespadá do působnosti nařízení č. 806/2014.

127 Zajisté nelze vyloučit, že by výpočet ročního příspěvku instituce, například na rok 2018, mohl po odečtení příspěvku na rok 2015 vést k záporné částce a k výplatě odpovídající částky této instituci. Nejedná se však o vrácení ve smyslu, v jakém ho chápe žalobkyně, jež je založeno na zásadě *pro rata temporis*. Uvedený výpočet totiž není ničím jiným než matematickou operací uskutečněnou za účelem stanovení výše ročního příspěvku uvedené instituce na rok 2018, což je částka, která může být záporná, pokud je část příspěvku na rok 2015, který má být odečten, vyšší než příspěvek vypočítaný za rok 2018. Částka vyplacená instituci je proto v takovém případě pouze důsledkem výsledku tohoto výpočtu. Konkrétně, v okamžiku výběru příspěvků předem na rok 2018 převede vnitrostátní orgán příslušný k řešení krize část částek vybraných od jiných institucí na instituce, u nichž je výše ročního příspěvku sníženého o příspěvek na rok 2015 záporná. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy ani bod 40 rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03, který zmiňuje právě tuto situaci, nepodporuje její argumentaci, na jejímž základě požaduje částečné vrácení svého příspěvku předem na rok 2015. Tak je tomu i v případě bodu 39 rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03, a to z důvodů již uvedených v bodě 98 výše.

128 Navíc, i když byla výše příspěvků na rok 2015 stanovena vnitrostátními orgány příslušným k řešení krize, podle směrnice 2014/59 musí být tyto příspěvky považovány za příspěvky do Jednotného fondu stejně jako příspěvky vypočítané Jednotným výborem podle článku 70 nařízení č. 806/2014. Jak bylo připomenuto v bodě 117 výše, příspěvky jsou po svém převedení v Jednotném fondu shromážděny zastupitelným způsobem. Je tedy třeba mít za to, stejně jako Jednotný výbor v napadeném rozhodnutí, že se použije čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014, podle kterého se řádně obdržené příspěvky nevracejí.

129 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezpochybňuje, že řádně zaplatila svůj příspěvek předem na rok 2015, mohl Jednotný výbor s ohledem na čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a vzhledem ke všemu výše uvedenému dospět k závěru, který učinil, a sice že nemůže provést požadované vrácení.

c) Závěry

130 Z posouzení prvních pěti žalobních důvodů vznesených žalobkyní vyplývá, že se Jednotný výbor nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že odnětí povolení instituci ze strany ECB během příspěvkového období nepředstavuje okolnost, která by této instituci zakládala nárok na nový výpočet způsobem *pro rata temporis* jejího příspěvku předem na toto období, a tudíž rozhodl nevrátit žalobkyni část částky, kterou zaplatila z titulu svého příspěvku předem na rok 2018. Jednotný výbor se rovněž nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že odnětí povolení instituci ze strany ECB v počátečním období nepředstavuje okolnost, která by této instituci zakládala nárok na vrácení zbývající části jejího příspěvku předem zaplaceného na rok 2015.

131 Za těchto podmínek je třeba zamítnout prvních pět žalobních důvodů vznesených žalobkyní.

3. K šestému žalobnímu důvodů vycházejícímu z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání

132 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že v souladu se zásadami právní jistoty a ochrany legitimního očekávání může Jednotný výbor úvěrové instituce finančně zatížit pouze za podmínky, že právní úprava jasně stanoví, že takové zatížení je pro instituce závazné. Navíc žádné ustanovení

výslovně nestanoví, že příspěvky mohou být zachovány v případě, že subjekt přestane být během příspěvkového období institucí, nad níž je vykonáván dohled. Nestranný a objektivní pozorovatel by podle žalobkyně neočekával, že by příspěvky byly tímto způsobem zachovány. Žalobkyně tak Jednotnému výboru vytýká, že nikdy dotyčné instituce neinformoval o svém výkladu uvedené právní úpravy.

133 Jednotný výbor podporovaný Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

134 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada právní jistoty vyžaduje, aby právní úprava byla jasná a přesná, tak aby jednotlivci mohli jednoznačně rozpoznat svá práva a povinnosti a aby její použití bylo pro jednotlivce předvídatelné (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. dubna 2005, Belgie v. Komise, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 30, a ze dne 12. prosince 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, bod 44).

135 Mimoto právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání předpokládá současné splnění tří podmínek. Zaprvé je třeba, aby byla zúčastněné osobě správním orgánem poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění vyplývající z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Zadruhé musí být tato ujištění schopna vyvolat legitimní očekávání u toho, komu jsou určena. Zatřetí musí být poskytnutá ujištění v souladu s použitelnými normami (viz rozsudek ze dne 9. září 2011, Deltafina v. Komise, T-12/06, EU:T:2011:441, bod 190 a citovaná judikatura).

136 Podle článku 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 se řádně obdržené příspěvky nevracejí. Toto ustanovení je jasné a přesné a neobsahuje žádnou výjimku nebo zmírnění. Skutečnost, že neobsahuje upřesnění ohledně své působnosti, dokazuje, že má obecnou působnost. Umožňuje tedy jednotlivcům jednoznačně rozpoznat jejich práva a povinnosti, přičemž jeho použití je pro ně předvídatelné.

137 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nebylo rozhodnutí Jednotného výboru nevrátit jí řádně zaplacené příspěvky předem s ohledem na výše uvedené úvahy nepředvídatelné. Nelze tedy Jednotnému výboru vytýkat, že předem neinformoval dotyčné instituce o svém výkladu relevantních ustanovení, ať již ve vztahu k příspěvkům zaplaceným na rok 2015, nebo příspěvkům zaplaceným na každý rok počátečního období.

138 Mimoto pouhá skutečnost, že čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 výslovně neuvádí, že se použije na zvláštní situaci žalobkyně, nepředstavuje ve smyslu judikatury konkrétní ujištění poskytnuté správním orgánem, které by mohlo vyvolat legitimní očekávání, že její příspěvky budou vráceny. Ze znění rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 kromě toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Jednotný výbor neuznává vratnou povahu příspěvků předem. I kdyby tak učinil, bylo by to v rozporu s použitelnými normami, a žalobkyně by se tedy nemohla dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání.

139 Šestý žalobní důvod vycházející z porušení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání musí být tudíž zamítnut.

4. K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

140 Žalobkyně obecně tvrdí, že jakékoli jiné opatření než vrácení způsobem *pro rata temporis* částek zaplacených z titulu příspěvků předem instituci, které bylo odňato povolení, je nepřiměřené. Konkrétně se domnívá, že výše příspěvků musí být úměrná rizikům spojeným s dotyčnou institucí. Žalobkyně uvádí dvě situace: situaci, kdy si Jednotný výbor ponechá celý roční příspěvek instituce, i když tato pozbude postavení instituce po prvním měsíci nebo prvním dni roku; a situaci, kdy Jednotný výbor dostane téměř dvakrát vyšší příspěvky, protože instituce na začátku roku převede svou činnost na jiný subjekt, což povede ke ztrátě postavení instituce, zatímco tento jiný subjekt se stane

institucí. Podle jejího názoru navíc uvalení takto těžké finanční zátěže na instituce, které mohou být předmětem úpadkového řízení, tedy instituce, vůči kterým se Jednotný výbor rozhodl nepřijmout opatření k řešení krize, zhoršuje nepříznivé důsledky jejich úpadku.

141 Jednotný výbor podporovaný Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

142 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných právních zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Philip Morris Brands a další, C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovaná judikatura).

143 Je třeba připomenout, že cílem sledovaným každoročním výběrem příspěvků předem od úvěrových institucí, jak je stanoven nařízením č. 806/2014, je zajistit, aby po uplynutí počátečního období osmi let dosahovaly dostupné finanční prostředky Jednotného fondu výše nejméně 1 % hodnoty pojištěných vkladů všech úvěrových institucí povolených ve všech zúčastněných členských státech.

144 Za tímto účelem, jak uvedl Soudní dvůr, jsou příspěvky předem „plánovány“: každý rok se vypočítávají za použití účetních informací o poslední schválené a potvrzené roční účetní závěrce, která je k dispozici ke dni 31. prosince roku, jenž předchází příspěvkovému období, a které jsou vybírány na příspěvkový kalendářní rok (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 63). Jediná výjimka se týká nových institucí, nad nimiž je vykonáván dohled pouze po část příspěvkového období. V tomto případě se částečný příspěvek vybírá následující kalendářní rok vedle příspěvku dlužného za uvedený rok (čl. 12 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63).

145 Co se týče otázky, zda je napadené rozhodnutí nezbytné k dosažení sledovaného legitimního cíle, je třeba konstatovat, že určitá stabilita zdrojů Jednotného fondu je nutná k tomu, aby se tyto zdroje mohly postupně zvyšovat až na 1 % hodnoty vkladů na konci počátečního období. Pokud by Jednotný výbor musel zohlednit vývoj právní a finanční situace institucí v průběhu rozpočtového roku a provést vrácení v následujícím kalendářním příspěvkovém roce, bylo by pro Jednotný fond obtížné dosáhnout cílové úrovně stanovené nařízením č. 806/2014. Soudní dvůr ostatně zdůraznil význam usnadnění výpočtu ročních příspěvků ze strany orgánů příslušných k řešení krize za účelem dosažení cíle sledovaného směrnicí 2014/59, nařízením č. 806/2014 a nařízením v přenesené pravomoci 2015/63 (rozsudek ze dne 14. listopadu 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, body 44 a 45). Napadené rozhodnutí je tedy nezbytné s ohledem na sledovaný legitimní cíl.

146 Pokud jde o otázku, zda napadené rozhodnutí nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení tohoto legitimního cíle, je třeba s ohledem na čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 konstatovat, že neexistovala alternativa umožňující dosáhnout tohoto cíle méně omezujícím způsobem. Úprava příspěvku dlužného institucí, jejíž povolení je odebráno v průběhu roku, jak navrhuje žalobkyně, by nebyla stejnou měrou účinná pro dosažení cíle uvedeného v bodě 143 výše, jelikož by zbavila Jednotný fond stability nezbytné k tomu, aby se jeho zdroje mohly postupně zvyšovat až na požadovanou úroveň.

147 Kromě toho je třeba poznamenat, že čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 neponechávaly žádnou možnost či prostor pro uvážení, pokud jde o vrácení řádně zaplacených příspěvků. Žalobkyně přitom proti těmto ustanovením nevznáší žádnou námitku protiprávnosti.

148 Za těchto okolností je třeba mít za to, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené, jelikož nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimních cílů dotčené právní úpravy.

149 Tento závěr není zpochybněn ostatními argumenty žalobkyně.

150 Pokud jde o argumenty týkající se korelace mezi povinnými příspěvky a riziky krytými Jednotným fondem, je třeba uvést, že právní úprava zohledňuje riziko spojené s činností instituce při výpočtu výše příspěvku (čl. 70 odst. 2 nařízení č. 806/2014), aniž však stanoví vazbu mezi touto částkou a počtem měsíců, během kterých systém podstupoval takové riziko, s výjimkou instituce, na kterou je nově vykonáván dohled. Argumenty žalobkyně v tomto ohledu musí být proto odmítnuty.

151 Pokud jde o situaci, na niž poukazuje žalobkyně, kdy si Jednotný výbor ponechá celý roční příspěvek instituce, i když tato pozbude postavení instituce po prvním měsíci nebo prvním dni roku, je třeba v projednávané věci konstatovat, že rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 bylo přijato dne 12. dubna 2018, že Komise pro finanční a kapitálové trhy informovala žalobkyni o výši jejího příspěvku dne 27. dubna 2018 a že k odejmutí povolení posledně uvedené došlo dne 11. července 2018. Situace, které se dovolává žalobkyně, je tedy čistě hypotetická a nemůže být posuzována s ohledem na okolnosti projednávané věci. Tento argument je tudíž třeba odmítnout.

152 Pokud jde o situaci, které se dovolává žalobkyně, kdy Jednotný výbor dostane téměř dvakrát vyšší příspěvky, protože instituce na začátku roku převede svou činnost na jiný subjekt, což povede ke ztrátě postavení instituce, zatímco tento jiný subjekt se stane institucí, je třeba konstatovat, že tato argumentace není dostatečně podložená k tomu, aby na ni Tribunál mohl odpovědět. Žalobkyně se totiž omezuje na zmínku o této situaci, kterou sama v bodě 23 žaloby označuje za hypotetickou, aniž uvádí její relevanci pro řešení projednávaného sporu. Výpočet příspěvků předem se přitom podle čl. 14 odst. 1 a 4 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 zakládá na údajích za předchozí rozpočtový rok, jinými slovy subjektu, který se stane institucí v roce 2018, bude jeho příspěvek vypočten na základě roku 2017. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, zejména v replice, umožňující pochopit, zda se její příklad vztahuje k tomuto ustanovení nebo jiným ustanovením případně použitelným na takovou situaci. Tento argument nesplňuje minimální požadavky stanovené v článku 76 jednacího řádu a musí být odmítnut jako nepřípustný, neboť nebyl upřesněn.

153 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se nepříznivých důsledků napadeného rozhodnutí pro instituce, které mohou být předmětem úpadkového řízení, je třeba konstatovat, že tyto argumenty vycházejí z myšlenky, podle které by dotčený subjekt byl v případě nevrácení příspěvků zbaven svého majetku. Avšak vzhledem k tomu, že příspěvky předem nejsou „zálohovými platbami“ a ztráta povolení instituce v průběhu příspěvkového roku jí nezakládá žádný nárok na vrácení jejího ročního příspěvku, žalobkyně neprokázala, že existuje majetek, jehož by subjekt mohl být zbaven. Tyto argumenty je tedy třeba odmítnout.

154 S ohledem na předcházející je třeba zamítnout sedmý žalobní důvod vycházející z porušení zásady proporcionality.

5. K desátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 16 a 17 Listiny

155 V rámci desátého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že její práva týkající se „nevyužitých příspěvků předem“ představují vlastnické právo stejně jako hotovostní rezervy držené v centrální bance. To je obzvláště zřejmé, pokud jde o příspěvky předem na prvních osm let existence Jednotného fondu. Tvrdí, že zbavení jejích vlastnických práv nebylo stanoveno zákonem a není odůvodněno veřejným zájmem. Jednotný výbor jí rovněž neposkytl žádný druh náhrady škody. Skutečnost, že si Jednotný výbor ponechá všechny zaplacené příspěvky, i když instituce přijde o své povolení, kromě toho představuje omezení svobody podnikání žalobkyně, které není stanoveno zákonem.

156 Jednotný výbor podporovaný Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

157 Článek 16 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) stanoví, že „[s]voboda podnikání se uznává v souladu s právem Unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“.

158 Podle čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny nikdo nesmí být zbaven majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě.

159 Podle judikatury platí, že základní práva, a zejména svoboda podnikání a právo na vlastnictví, nejsou absolutními výsadami a jejich výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje, za podmínky, že taková omezení skutečně odpovídají uvedeným cílům obecného zájmu a nepředstavují, vzhledem k sledovanému cíli, nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 148 a citovaná judikatura).

160 Pro účely vymezení rozsahu tohoto práva je třeba s ohledem na čl. 52 odst. 3 Listiny přihlédnout k článku 1 dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 356).

161 V tomto ohledu článek 1 dodatkového protokolu č. 1 k EÚLP stanoví:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

162 V projednávané věci je třeba uvést, že dotčené příspěvky jsou zásahem do práva zaručeného čl. 1 prvním pododstavcem dodatkového protokolu č. 1 k EÚLP, neboť dotčenou instituci zbavují části majetku, a sice částky, kterou zaplatila. Tento zásah je oprávněný v souladu s druhým pododstavcem tohoto článku, který výslovně stanoví výjimku, pokud jde o placení daní a jiných poplatků nebo pokut (v tomto smyslu viz ESLP, 13. ledna 2004, Orion Břeclav s.r.o. v. Česká republika, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda je napadené rozhodnutí v souladu s dotčenou právní úpravou, zda zásah do vlastnického práva žalobkyně skutečně odpovídá cílům veřejného zájmu a zda tento zásah nepředstavuje s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata vlastnického práva.

164 Předně z bodů 58 až 131 výše vyplývá, že Jednotný výbor právem použil čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. Napadené rozhodnutí je tedy v souladu s relevantní právní úpravou.

165 Dále z bodů 143 až 148 výše vyplývá, že rozhodnutí nevrátit žalobkyni část jejích příspěvků i přes odnětí jejího povolení skutečně odpovídá cílům veřejného zájmu a není těmto cílům nepřiměřené. Za těchto okolností je třeba mít za to, že toto rozhodnutí nepředstavuje s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata vlastnického práva žalobkyně. Ze stejných důvodů toto rozhodnutí nezasahuje do samotné podstaty její svobody podnikání.

166 Tvrzené porušení vlastnického práva a svobody podnikání se tedy neprokázalo.

167 S ohledem na předcházející je třeba zamítnout desátý žalobní důvod vycházející z porušení článků 16 a 17 Listiny.

6. K osmému a devátému žalobnímu důvodu, vycházejícím z porušení zásady **nemo auditur propriam turpitudinem allegans** *a zákazu jednat rozporuplně*

168 V rámci osmého žalobního důvodu má žalobkyně za to, že Jednotný výbor porušil zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, podle níž se nikdo nemůže dovolávat vlastní nepoctivosti. Konkrétně tvrdí, že Jednotný výbor dne 23. února 2018 veřejně oznámil, že žalobkyně a její lucemburská dceřiná společnost musí být zlikvidovány. Po tomto oznámení byli akcionáři žalobkyně nuceni zahájit dobrovolnou likvidaci. Tato dobrovolná likvidace následně vedla ECB k odnětí povolení žalobkyně. Na jedné straně tudíž Jednotný výbor zbavil žalobkyni možnosti, aby mohla čerpat výhody ze svého příspěvku předem zaplaceného do Jednotného fondu za rok 2018. A na straně druhé byl tento výbor zvýhodněn tím, že obdržel příspěvek, zatímco odpovídající riziko bylo odstraněno z důvodu likvidace žalobkyně. Tím, že Jednotný výbor odmítl vrátit příspěvek předem žalobkyně, usiluje o ponechání si neoprávněného prospěchu. Žalobkyně v rámci devátého žalobního důvodu rovněž tvrdí, že Jednotný výbor tím, že nařídil likvidaci žalobkyně při ponechání si jejího příspěvku, jednal rozporuplně a svévolně.

169 Jednotný výbor podporovaný Komisí tuto argumentaci zpochybňuje.

170 K uplatnění zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* je třeba, aby bylo prokázáno protiprávní jednání přičitatelné Jednotnému výboru. Z analýzy prvních pěti žalobních důvodů přitom vyplývá, že Jednotný fond právem použil čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63. V projednávaném případě mu tedy nelze vytýkat žádné protiprávní jednání.

171 Pokud jde o rozhodnutí Jednotného výboru ze dne 23. února 2018 nepřijmout program řešení krize a o otázku, zda je Jednotný výbor odpovědný za dobrovolnou likvidaci zahájenou akcionáři žalobkyně, tyto nejsou předmětem projednávané žaloby, a proto o ně nelze opírat, že došlo k údajnému protiprávnímu jednání.

172 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobní důvod vycházející z údajně rozporuplného jednání Jednotného výboru je založen na rozhodnutí Jednotného výboru ze dne 23. února 2018 nepřijmout program řešení krize a na otázce, zda je Jednotný výbor odpovědný za dobrovolnou likvidaci zahájenou akcionáři žalobkyně. Takový žalobní důvod, který nesměřuje ke zpochybnění legality napadeného rozhodnutí, je nicméně neúčinný a musí být zamítnut.

173 V důsledku toho musí být osmý a devátý žalobní důvod zamítnut.

7. K nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí

174 V bodě 92 vyjádření předloženého dne 29. června 2020 žalobkyně tvrdí, že Jednotný výbor nedostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí. Má za to, že Jednotný výbor v tomto rozhodnutí pouze tvrdil, že příspěvky do Jednotného fondu se nikdy nevrací, aniž poskytl věrohodné vysvětlení k odůvodnění svého odmítnutí provést nový výpočet a přiznat požadované vrácení. Žalobkyně zdůrazňuje, že Jednotný výbor ve svém rozhodnutí neuvedl důvody, proč „příspěvky na rok 2015 mohou být vráceny, pokud v počáteční fázi musí být zaplaceny malé dodatečné částky, ale nebudou vráceny, pokud není splatná žádná jiná částka“.

175 Podle ustálené judikatury jsou žalobní důvody vycházející z neexistence nebo nedostatečného odůvodnění nepominutelnými podmínkami řízení a účastníci řízení se jich mohou dovolávat v jakékoli fázi řízení (usnesení ze dne 25. července 2000, RJB Mining v. Komise, T-110/98, EU:T:2000:199, bod 46; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, body 23 až 25). Z toho vyplývá, že tento žalobní důvod je přípustný.

176 Dále je třeba připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž daný akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonávat přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 87).

177 Z toho vyplývá, že odůvodnění nemusí být vyčerpávající, ale musí být považováno za dostatečné, pokud uvádí skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169, a ze dne 3. března 2010, Freistaat Sachsen v. Komise, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, bod 180).

178 V projednávané věci z popisu napadeného rozhodnutí uvedeného v bodě 13 výše vyplývá, že Jednotný výbor specifikoval skutkové a právní okolnosti, které mají zásadní význam. Napadené rozhodnutí umožnilo jednak žalobkyni seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí za účelem obrany jejích práv a jednak unijnímu soudu provést přezkum legality tohoto rozhodnutí. Žalobkyně totiž byla s to zpochybnit opodstatněnost posouzení obsažených v napadeném rozhodnutí a vytknout Jednotnému výboru zejména jeho výklad čl. 70 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a použití čl. 12 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2015/63 na její situaci, jak ukazuje žaloba. Navíc, jak vyplývá z výše uvedené analýzy jednotlivých žalobních důvodů vznesených v žalobě, Tribunál se mohl vyjádřit k této argumentaci a provést svůj přezkum napadeného rozhodnutí. V důsledku toho žalobkyně neprávem tvrdí, že odůvodnění uvedeného rozhodnutí je nedostatečné.

179 Jednotnému výboru nelze vytýkat, že neuvedl důvody, proč „příspěvky na rok 2015 mohou být vráceny, pokud v počáteční fázi musí být zaplaceny malé dodatečné částky, ale nebudou vráceny, pokud není splatná žádná jiná částka". Jednotný výbor totiž ve svém rozhodnutí jasně vysvětlil důvody, proč nemůže vyhovět žádostem žalobkyně, jak vyplývá ze znění bodu 13 výše. Z výše uvedené analýzy prvních pěti žalobních důvodů kromě toho vyplývá, že Jednotný výbor na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nikdy netvrdil, že „příspěvky na rok 2015 mohou být vráceny", ale uvedl, že je lze od částky, kterou instituce dluží, odečíst v souladu s čl. 8 odst. 2 prováděcího nařízení 2015/81. Tento argument žalobkyně musí být tedy odmítnut.

180 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, a v důsledku toho i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

181 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Jednotný výbor požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

182 Podle článku 138 odst. 1 jednacího řádu ponese Komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost ABLV Bank AS ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB).

3) Evropská komisi ponese vlastní náklady řízení.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. ledna 2021.

Podpisy